Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Yıl 3, Sayı 2 (26)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Şubat 1976

Türkiye Komünist Partisi, ülkemizi kana boyayan gerici-faşist karması hükümeti devirmek, demokratik bir hükümeti kurmak savaşında halkımızın yanındadır.

Tutulacak yol

Bunalım derinleşiyor. Memlekette sınıfsal savaşımlar sertleşiyor. Alaca, faşist karması hükümetin içinde çatlaklar, çekişmeler daha açık biçimler alıyor. Parlamento içinde ve dışında, burjuvazinin değişik kesimleri, grupları, partileri arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. Bu süreç, giderek orduyu da kapsıyor. Tepede, militarist klik içinde de çelişkiler gizlenemiyor.

Bütün bu olaylar, iki yanlı baskı ve zorbalıklar, gerici, NATO'cu, faşist karması hükümetin iyice çaptan düştüğünü, geniş yığınların öfke, kin ve nefretinden başka bir şey kazanmadığını düpedüz ortaya koyuyor. İşte böylesi bir gelişme ortamında Demirel Hükümeti işi iyice zora, silâha bindirdi. Açıklanmamış, sinsi bir sıkıyönetim uyguluyor. Anayasayı değiştirmeye, bu yasada demokrasiden yana ne varsa hepsini kökünden silmeye gidiyor. Büyük, işbirlikçi burjuvazinin, en gerici, cumhuriyet düşmanı çevrelerin erk ve egemenliklerini sürdürebilmek için kanlı baskılara gidiyor. 12 Martın faşist yöntemlerine sarılıyor. Bunalımın içinden kanla, Türünlerin, Türkeşlerin, Asiltürklerin komutasında silâhlandırdıkları faşist komandolarını karşılarındakilere saldırtmakla çıkmak çabasındadırlar.

Türkiye'nin parababaları: Koçlar, Eczacıbaşılar, Sabancılar, Soysallar, holdingçiler, bankerler, bunların yabancı ortakları hükümete buyruk salıyor: İşçi, gençlik, sendika hareketlerini ez, dağıt. Diktatoramızı yürüt. Başka şey bilmeyiz diyor. İşte böylesi bir buyruğa sarı sendika ağaları, Tunçlar, baş üstüne deyip uyuyor. Maocular, bütün sapık akımlar bu buyruğu uyguluyor. Bugün DİSK'i yıpratmaya, yönetimini ele geçirmiye çalışan sahte sosyalistler burjuvazinin, faşizmin değirmenine su akıtıyorlar.

Çıkar yol, en başta işçi sınıfının, sendikal hareketin, bütün ilerici güçlerin, örgütlerin ulusal ve uluslararası birliğini sağlamaktır. Devrimci güçleri saldırıya karşı korumaktır. Ve, bu halk düşmanı hükümeti elbirliğiyle alaşağı etmektir! Bu yolda örgütlenmektir!

Dostluk yolu

Türk-Sovyet ortak bildirisi iki ülke arasında, ekonomi, bilim ve kültür alanlarındaki işbirliğinin daha da geliştirilmesini öngörüyor. Bundan da önemlisi, ilişkileri politik alana yayma, Helsinki toplantısının ilkelerini gerçekleştirme ve silâhsızlanma konularında görüş birliğine varılmış olmasıdır.

Bu bildiri uluslararası yumuşama sürecini hızlandırmakta, barışa yarar sağlamaktadır. Üstelik ülkemizin ekonomik gelişmesine ve başına buyrukluğuna nesnel koşullar yaratmaktadır. Böylece temel olarak işçi sınıfının, emekçi halkın, ulusun en geniş çoğunluğunun çıkarlarını yansıtmaktadır. Devrimci hareketi etkilemektedir.

Bildiriyi imzalayalardan birinin Demirel Hükümeti olması, yukarıdaki **gerçekleri** değiştirmez. İşbirlikçi hükümet, önü alınmaz öznel ve nesnel koşulların zorlaması altındadır. Dünya ölçüsünde güç dengesinin sosyalizm yararına değişimi, ulusal alanda sınıf savaşının yeni boyutlar kazanması, anti-komünizmin güçten düşmesi, ekonomik bunalımların derinleşmesi, halk düşmanı Ankara hükümetini sosyalist ülkelerle daha yakın ilişkiler kurmaya zorluyor.

Kuşkusuz, Demirel Hükümeti, altına imza attığı bildiriye de, Helsinki'de onayladığı ilkelere de içtenlik duymuyor. Tersine, bunların özünü boşaltmak çabasındadır. Barıştan, silâhsızlanmadan yana görünen sözleriyle eylemleri birbirini tutmamaktadır. 1976 yılı bütçesinde silâhlanmaya ayrılan bölüm, 33,5 milyar lira ile diğer bütün harcamalardan fazladır. Sonra buna, NATO'nun Brüksel toplantısında, daha 13,5 milyar liralık bir harcama eklenmiştir. Hükümet anti-komünist bir temele oturan politikasını, faşizme tırmanma eylemini bu militarist gidişle, silâhlanmayla, NATO'ya daha da bağlanmakla güçlendirmeye çalışıyor.

TKP sosyalist ülkelerle ülkemiz arasındaki ilişkilerin gelişmesi yolunda atılan her ileri adımı destekliyegelmiştir. Bununla birlikte kendi ilkesel konumunu koruyor: Sosyalist ülkelerle, özellikle Sovyetler Birliği ile Türkiye arasındaki ilişkiler daha da geliştirilmeli, genişletilmelidir. Gerçek dostluk kurulmalıdır. Saldırmazlık antlaşması bağlanmalıdır. NATO'dan çıkmak zorunluluktur. Bunların hepsi Amerikan köleliğinden ve işbirlikçi gerici hükümetten kurtulmaya, ileri demokratik bir hükümet kurmaya bağlıdır.

İşsizlik ve silâhlanma

Gerici-faşist karması hükümet işbaşına geleli beri işsiz kalan yurttaşlarımızın sayısı, Devlet İstatistik Enstitüsü verilerine göre 270 bindir. Oysa ayni dönemde 120 bin işçimiz, **kapitalist ülkeleri** saran ve gittikçe derinleşen ekonomik bunalım yüzünden yurda dönmek zorunda kaldı. Hesapta bunlar yok. Bu işçilerimizin büyük bir kesimi, şüphesiz, yurda döner dönmez 9 milyonu aşan işsizler ordusuna katıldı. Üstelik, 1976 yılında 150 bin işçimiz daha yurda kesin dönüş yapacak. Böylece, bir yandan yurt dışından yurda, diğer yandan da köyden kente işgücü göçü yoğunlaşıyor. Patronlar, yerli-yabancı firmalar buna dayanıp sendikalaşmayı, işçilerin politik-ekonomik örgütlenmesini baltalayarak yığınla işçi çıkarıyor, işsizliği pompalıyor.

1976 yılında işsizler ordusunun daha da artacağına şüphe yok. Çünkü, 1 milyon vatandaşımızı yurt dışına gönderme gereğinden söz eden Demirel Hükümetince hazırlanan 1976 yılı bütçesinin üçte biri silâhlanmaya ayrılmıştır. İşsizliği bir ölçüde hafifletecek olan ulusal ağır endüstrinin kurulması, yeni işyerlerinin açılması talancı burjuvazinin, yabancı tekellerin çıkarlarına aykırı düştüğünden karma hükümet 1976 yılı için bir ekonomik plân hazırlamaya bile gerek duymamıştır. Ama işçinin, memurun, emekçi yığınların sırtına yüklenen vergileri % 68 oranında arttırmayı plânlıyor. Emperyalist silâh tekellerinin çıkarlarını savunan ordunun başındaki NATO'cu paşaların silâhlanma iştahını bol keseden karşılama yoluna gidiyor. Sancar: «Bu yıl 40 Fantom uçağı alacağız» diye övünüyor. Oysa bu öldürme araçlarına harcanacak parayla yurdumuzda İskenderun Demir-Çelik Kombinası büyüklüğünde 6 dev tesis kurulabilir.

Birleşmiş Milletler Eğitim-Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO)'nun verilerine göre ise, bir bombardıman uçağına harcanan parayla: Tam donatımlı 100 yataklı 75 hastane açılır; Orta kuvvette 50 bin traktör satın alınır; 30 bin öğrencinin öğretim göreceği bir teknik üniversite kurulur; 4 milyon kişiyi barındıracak yeni konut yapılır.

Sendikal kazanımları savunmak

Bu yıl, kamu kesiminde çalışan 600 bin işçinin toplu sözleşmeleri yenilenecek. Hükümet, 400 binini zorla memur saymak ve bunları toplu sözleşme, grev ve sendikalaşma gibi haklardan yoksun bırakmak istiyor. Bu amaçla gerici, anti-demokratik yasalar hazırlandı. İlk uygulama alanı olarak da SSK'na bağlı işyerleri seçildi.

SSK, işçi sınıfının bir kurumudur. İşçilerin alın terinin ürünü olan paralarla kurulmuştur. Fakat, holdingçi, işbirlikçi burjuvazinin, baskıcı hükümetin adamlarından, sarı sendika ağalarından oluşan SSK Müdürler Kurulu, bu işçi kuruluşunu yerli ve yabancı sermayenin bir arpalığı haline getirdi.

İşçi sınıfı, bu yöntemlere olduğu gibi, demokratik hak ve sendikal özgürlükleri hedef alan faşist saldırının da karşısına dikildi. DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası, SSK işyerlerinde direnişe geçti. DİSK, tüm ilerici kuruluşlar, Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar, SSK işyerlerinde eyleme geçen işçilerin haklı direnişlerini her türlü olanaklarıyla desteklediler. Elde kalan sendikal hakları geri vermemek için DİSK yığınsal eylemlere geçeceğini açıkladı.

Hükümet, patron ve sarı sendika üçlüsü, bu direnişi kırmak için çok yönlü bir saldırıya geçti. İşçilere önceden hazırlanmış dilekçeler imzalatmak istediler. Yığınsal biçimde işçileri işten çıkarmaya başladılar. Türk-İş'in başları Tunçlar, gene grev kırıcısı olarak ortaya çıktılar. SSK direnişlerine «kanunsuz» diyecek kadar ileri gittiler.

İşçi sınıfı baskılara boyun eğmedi. Dayatılan dilekçeleri imzalamadı. İşten atılan işçiler Ankara'da eş ve çocuklarıyla birlikte, gösteri yürüyüşü yaptılar.

Burjuvazinin bu işçi-memur ayrımı girişimleri yalnız kamu kesiminde çalışan 400 bin işçiye karşı değildir. Bu, demokratik hak ve sendikal özgürlükleri budama yolunda girişilen genel saldırının bir koludur. Faşizme tırmanışın bir halkasıdır. İşçi sınıfı SSK direnişini kazanmalıdır. Anti-demokratik yasaların meclislerden geçmesine, yol verilmemelidir. Grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma yasasının faşist maddeleri kaldırılmalıdır. İşten atılan işçilerin yeniden işe alınmasını sağlamak için DİSK'den olsun, Türk-iş'den olsun işçi sınıfının, ilerici, demokratik örgütlerin elele, omuzomuza vermeleri günceldir. Elde kalan demokratik hak ve sendikal özgürlükleri savunmak zorunluluktur. Bunları daha da genişletme savaşı, gerici, faşist karması hükümeti alaşağı etme, ilerici, demokratik bir hükümeti işbaşına getirme savaşından ayrı değildir.

Anti-komünist Tunçlar

Anti-komünizm her ileri hareketin baş düşmanıdır. Bu, demokratik hak ve özgürlükleri boğmak için, gerici egemen çevrelerin elinde, bir saldırı politikasıdır. Yurdumuzda, bugünkü halk düşmanı hükümet bu anti-komünizm politikasını faşist komando baskınlarıyla, geniş arama-taramalarla, kanlı terörle atbaşı yürütüyor. Bu saldırı en başta işçi sınıfına, sendikalara, ilerici güçlere, örgütlere yöneliktir. Demirel, Türkeşi, içişleri bakanı, eğitim bakanı, hepsi anti-komünizm cadı kazanını kaynatıp duruyorlar.

Sarı sendika ağaları, Tunç-Şide takımı da bu curcunaya dört elle sarılmışlardır. Bunlar, Türk-İş'e üye işçilerin bile en doğal hakları olan toplu sözleşme, grev ve sendika seçme hakları için giriştikleri direnişleri «yasa dışı» sayıyor. Bir yandan da, ağalıklarının çökmekte olduğunu gördükçe deliye dönüyor, anti-komünizmi körüklüyor.

Dolara avuç açan, CIA'ye hizmet eden, Amerikan sarı sendikacılığını Türkiye'de işçi hareketine aşılamıya çalışan Tunç, kontenjandan senatör oldu. Sırtını böylesi bir yere veren Tunç: «Kökü dışarda akımlara karşıyız ... Sendikaların politikaya girmesi çok hassastır ...» gibi lâflar ediyor. Amerikalı patronlarına uşaklığını, Demirellerle, Türkeşlerle yanyana yürüdüğünü maskelemeye çalışıyor. Tunç, ellerini sendika kasalarına daldırmış, işçi paralarıyla kendisine villalar, apartımanlar kurdurmuştur. Konağının bir salonuna akvaryum yaptırmıştır. Buna 500 bin lira harcamıştır. Tunç böylesi bir sarı sendika ağasıdır.

Tunçların anti-komünizm kervanına katılmaları nedensiz değildir. TKP, sürekli bir savaşla, sarı sendikacıların «partiler üstü politika» demagojilerini yıktı. Şimdi, Türk-İş içindeki işçi yığınları Tunçların kimler olduklarını daha iyi görmiye başlıyor. Unutmamak gerek, Türk-İş'in içinde ayrışma süreci bitmiş değildir. Bu ayrışma, Nisan ayında yapılacak Türk-İş kongresine kadar yeni boyutlar alacaktır. SSK örneğinde görüldüğü gibi, sınıf savaşının keskinleşmesi akla karayı birbirinden ayırmaktadır. Sarı sendika ağalarına karşı Türk-İş'teki işçilerin savaşını tutmak, desteklemek, komünistlere, sosyalistlere, ilerici sendikacılara düşen bir görevdir.

CHP ve «Sosyalist Enternasyonal»

CHP genel başkanı, bundan bir süre önce, bazı Kuzey ülkelerini gezdi. Oldukça gürültü-partırtı kopardı bu gezi. Nedeni şu: Ecevit, sözkonusu ülkelerdeki sosyal-demokrat partilerin çağrılısıydı. Bu partiler ise «Sosyalist Enternasyonal» denen bir örgütün üyeleriydi. Ve CHP'ne, nerdeyse, «bu da bizden» gözüyle bakıyorlardı. Onu, adı geçen örgütlerine almak istedikleri söyleniyordu.

Gezinin ve söylentinin tepkileri şöyle özetlenebilir: gericiler, faşistler tedirgin oldular; ortanın soluna bağlanmış çevreler ise ziyadesiyle sevindiler. Gerici-faşist çevrelerin parlamento ve hükümetteki en zayıf, fakat en saldırgan kolu Türkeş, CHP genel başkanını birçok yerlere, bu arada MİT'e jurnal etti. Sağcı politikacılar, bunların gazeteleri sözkonusu «enternasyonali» Komünist Enternasyonal'miş gibi gösterdiler. Bunların bazıları çoktandır Komünist Enternasyonal diye bir örgüt bulunmadığını bilmiyor, bazıları da bilmezlikten geliyordu. Bu sonuncular, «Sosyalist Enternasyonal»in komünizm düşmanı olduğunu söylemekten dikkatle kaçınıyorlardı.

CHP'nin bu konudaki tutumunu destekleyenler ise, «Sosyalist Enternasyonal»in tarihçesini yaparak, anti-komünist olduğunu ispatlamaya çalıştılar. Öyle ki, CHP yanlısı bir gazete, «enternasyonal» sözcüğünden korkanları yatıştırmak için bu örgütün adını tercüme ederek «Uluslararası Sosyalist» gibi gülünç bir deyim kullandı. Bu çelişkili tepkilerin bilânçosunu yaparsak, şu gerçek ortaya çıkar: gerici, faşist çevreler, her zaman olduğu gibi, yine halkı yalan-dolanla aldatmaya kalkıştılar. Ortanın solu akımından yana olanlar ise, «Sosyalist Enternasyonal, komünizme karşı en etkili silâhtır» görüşünü savundular. Ama, bu örgütün çok uluslu tekellerden yana olduğunu, Amerikan emperyolizminin tüm saldırılarını desteklediğini, onunla her alanda işbirliği yaptığını titizlikle gizlediler.

CHP, adı geçen örgüte alınsa da, alınmasa da, ortaya şu gerçek çıkıyor: böyle bir eğilim gösteren bir parti sağcı-gerici partilere kıyasla memlekette daha demokratik bir ortam yaratsa da, kurulu düzeni değiştirmez, değiştiremez. İşçi sınıfının, emekçi yığınların bu gerçeği iyice bilmeleri, halkçı bir düzeni ancak Marksist-Leninist ilkelere bağlı devrimci bir partinin gerçekleştirebileceğini her zaman gözönünde bulundurmaları gereklidir.

Örgütlenmek, ama nasıl?

Bu soruyu lâf olsun diye ortaya atmıyoruz. Son bir-iki yıl içinde «örgütleniyoruz» diye legal «sosyalist partiler» kuruldu. Çeşitli adlar altında kurulan derneklerin tam sayısını söylemek zordur. Sendikalara gelince, bunların sayısı 800'ün üstünde. Böyle bir «örgütlenme», «örgüt için örgüt kurma» gerçekte işçi sınıfını, emekçi yığınlarını küçük bölüklere bölmek, ilerici hareketi parçalamaktır. Bu, sorunun bir yanı.

Sorunun öbür yanı ise, kurulan parti ve bazı örgütlerin, adı ne olursa olsun kendilerine göre bir anti-komünist tutum takınmalarıdır. İşçi sınıfımızın, onun doğal bağlaşığı emekçi köylülüğün öz politik partisi Türkiye Komünist Partisi'dir. Bir yandan onun varlığını inkâr eden, öte yandan komünistleri gösterip onları polise jurnal edenler var. Bunlar, TKP'nin daha kurulduğu günden beri savunageldiği işçi-köylü bağlaşıklığının oluşmasını ve kuvvetlenmesini istemiyorlar. Bunların dışında bir de gericilikle, bugünkü faşist karması hükümeti oluşturan gerici çevrelerle açık işbirliğine giden Maocu, Troçkist, bozguncu gruplar var. Bunlar, bazı bölgelerde köylüye «dağa çıkın» diyorlar. TKP'nin savunduğu işçi-köylü bağlasıklığını bu yoldan engellemeye, köylünün «toprak, ekmek ve özgürlük» savaşını baltalamaya çalışıyorlar.

Türkiye nüfusunun yüzde 65'ini köylümüz oluşturuyor. Emekçi halkımızın en yoksul, karanlıklar içinde bırakılmış büyük kesimidir. Politik örgüt kuramaz köyde. O, burjuva partileri için sadece bir oy deposudur. İşte bu kesim yeni yıla açlığın, yoksulluğun, baskı ve terörün daha da katmerleştiği koşullar içinde girdi. Geçen yıl, bir çok yerlerde, köylüler ağaların el koyduğu toprakları geri alma eylemlerine giriştiler. Ağanın silâhlı adamlarıyla, jandarmalarla çarpıştılar. Bu çıkışlar, geçmişte olduğu gibi, gene kanla bastırıldı.

Bütün bunlardan çıkarılacak ders şudur: Köylü çıkışları kendiliğinden gelme ve dağınık, birbirinden kopuk, örgütsüz kaldıkça, sağlam bir işçi-köylü bağlaşıklığı kurulmadıkça sürekli başarı elde etmek olanaksızdır.

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni programında *«komünistlerin yeri fabrikalarda, bürolarda, tarlalardadır»* deniyor. Köylüyü örgütlemek, her köyde partinin örgütünü kurmak ödevi komünistlerin önünde duruyor. Köylünün toprak, ekmek, özgürlük savaşının başarısı böyle bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesine bağlıdır.

Nerede yeni Lice?

Depremden sonra, vurguncu Demirel ve çetesi, NATO'cu, militarist kliğin başı Sancar, Lice'li Kürt yurttaşlara «Kış gelmeden yeni bir Lice yapacağız, devlet yaraları saracaktır» gibi lâflar ettiler. Bu sözlerin yalan olduğunu, dara düşmüş halkın oyunu elinden almak için söylendiğini TKP, komünistler, ilerici, yurtsever güçler daha o günler de belirttiler. Hele, Kürt halkına yoksulluktan ve zulümden başka hiçbir şey getirmeyen işbirlikçi burjuva iktidarlarının, faşist karması hükümetin baskıya, teröre ve demogojiye dayandığını, depremi bile kendi ırkçı, zorba «Türkleştirme» politikalarına araç edindiklerini açıkladılar.

Öyle de oldu. «Güçlü devlet, müreffeh Türkiye» naraları atan işbirlikçi burjuvazi daha ilk günlerde içten ve dıştan gelen yardımları ceplerine atmaya başladı. Öte yandan, her satırı emperyalizme ve NATO'ya kölelik kokan bazı gazeteler de Türk halkını yanıltmak için «Lice'ye 1.500 yeni konut yapıldı» şeklinde asılsız haberlerle vurguncuların talanlarını örtmeye çalıştılar.

Fakat, Lice'li muhtarların ve belediye başkanının gerçekleri açıklamaları, kışkıyamette Kürt kadınlarının çadırlarda, soğukta doğum yaparken ölüm haberleri, çocukların hastalıktan kırılması, soğukla ve açlıkla karşı karşıya kalan halkın belediye, kaymakamlık ve okul binalarına sığınmaları gerici-faşist karması hükümetin insanlık dışı yüzünü kamuoyuna gösterdi.

Lice halkı bütün bunların bir yazgı olmadığını daha baştan biliyordu. Biliyordu ve bunun için de gözlerini, iki ulusun kardeşçe yaşayacağı, işçilerin ve emekçi halkın iktidarda olduğu sosyalist Türkiye'nin yollarını açacak ileri demokrasi savaşına, Türk ve Kürt komünistlerinin, ilericilerinin birliğine çevirmişti. Bu bakımdan Lice'den Diyarbakır'a üç gün süren ve onbinlerce yurttaşın katıldığı yürüyüşte *«Katil iktidar!» «Dış yardımlar kime gidiyor?» «Yürüyeceğiz, bu zinciri kıracağız!»*, *«Ekmek, barınak, iş istiyoruz!»* diye haykırmaları anlamlıdır.

Burjuva basını-işçi basını

İkinci Basın Kurultayı, hükümet ve resmi basın kuruluşları tarafından tertiplendi. Kapitalist Türkiye'nin içinde yuvarlandığı bunalımın sert çelişkileri, gerici faşist karması hükümetin iç sarsıntıları bu kurultayda da kendini gösterdi. Kurultay, bir yandan basın tekellerinin sözcülüğünü yaptı, onların yararına kararlar aldı. Öte yandan da 141.–142. maddelerin kaldırılması isteğini onaylamak zorunda kaldı. Böylesi bir karar, dünyada ve Türkiye'de gelişen devrimci akımların ve değişen güçler dengesinin zorlamasıdır.

Basın özgürlüğü kavramının özünü yalnızca komünistler bilimsel olarak açıklamışlar. Bu uğurda özgürlük düşmanlarına karşı en ön safta dövüşmüşlerdir. Kapitalizmi devrim yoluyla devirdikleri sosyalist ülkelerde basın özgürlüğünü gerçek yaşama geçirmişlerdir.

Kapitalist ülkelerde, öteki özgürlükler gibi, basın özgürlüğü de sınıfsal bir nitelik taşımaktadır. Ülkemizdeki dev rotatifler, büyük dağıtım ağı, haber ve ilân kaynakları birkaç basın tekelinin, yani büyük holdinglerin elindedir. Burjuvazi kendi ideolojisini yığınlara bu yoldan dayatır, böyle yayar. Burjuvazinin özlemi kapitalist düzendeki kısıtlı özgürlükleri daha da daraltmak, devrimcilerin görevi ise, bu özgürlüklerin alanını genişletmektir. Çünkü, işçi sınıfının özgürlüklere sahip çıkması tüm halkın özgürlüklerini savunma anlamına gelmektedir.

Ülkemizde 141.–142. maddelerin ve diğer faşist kökenli yasaların asıl amacı tek başına basın özgürlüğünü yok etmek değil, işçi sınıfının, emekçilerin, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı savaşını önlemektir. Bunun sonucudur ki, işçi sınıfının örgütlenme, parlâmentoda söz sahibi olma gibi özgürlükleri yoksa, doğal olarak basın özgürlüğü de yoktur. Yıllardan beri işçi sınıfından yana olan birçok ilerici, yurtsever gazeteci, yazar bu maddelerden tutuklanmakta, gazeteler kapatılmaktadır.

Ülkemizde işçi sınıfının basın özgürlüğüne karşı saldırılar ekonomik ve yasal baskılarla kalmıyor, faşist yöntemlerle de süregidiyor. 12 Mart döneminde olduğu gibi, ilerici kitap, gazete ve dergilerin yasaklanması, yakılması, satışının engellenmesi, okuyucularına faşist komandoların saldırması bugün de sürüp gidiyor.

Bütün bunlara karşılık ülkemizde komünist basını boğmak, yoketmek olanak dışıdır. TKP yalnızca işçi sınıfının basınına, tüm ilerici, halkçı basına özgürlük istemekle kalmıyor. O, bu özgürlüğü kendi elleriyle koparıp alıyor. Atılım, Yeni Çağ, Durum, TKP'nin Sesi, Bizim Radyo elden ele, kulaktan kulağa ulaşıyor. Komünist basının kaynağı işçi sınıfının, yığınların savaşıdır.

Lenin köşesi

Burjuvazi, sömürü düzenini proletaryanın ortadan kaldırma savaşını engellemek ister. Bu amaçla proletaryaya, onun öncü kolu komünist partisine bir yandan doğrudan saldırır, kanlı baskı ve terör uygular. Öte yandan da ajan ve provokatörlerini bu örgütlerin içine sokmaya çalışır.

V. İ. Lenin der ki: *«Proletaryanın erki ele alma savaşında örgütten başka silâhı yoktur». (Tüm yapıtları, c. 4, s. 403.) «Burjuvazi bütün dünyada kendi ajan ve provokatörlerini illegal komünist partilerinin içine sokmaya çalışır, ileride de çalışacaktır.» (c. 41, s. 29.) «Buna karşı özenli, titizce ve çok çetin bir savaş verilmelidir. Bu savaş yollarından biri de illegal çalışmayla legal çalışmayı uyumlaştırmaktır. Partiye girmek istiyen şüpheli kişilerin uzun süre legal çalışma yoluyla illegal çalışmaya yarayıp yaramayacağını yoklamaktır.» (Tüm yapıtları, c. 44, s. 56.)*

Lenin, legal ve illegal çalışmanın, disiplin ve konspirasyonun, devrimci uyanıklığın önemini belirtir ve şöyle der: *«İllegal çalışmayı legal çalışmayla, illegal örgütleri legal örgütlerle uyumlaştırmadan proletaryanın gerçek devrimci partisinden söz bile edilemez.» (C. 40, s. 60.) «Komünistler devrimci örgütlülüğü, disiplini ve konspirasyon taktiğini son derece yetkinleştirmelidirler.» (C. 4, s. 194.) «Sınıf savaşında elde edilen utku, eğer bizim uyanıklığımızı körletici, sağlam olmayan elemanlara karşı dikkatsizliğimizi artırıcı olursa bu utkunun hiç bir değeri kalmaz, hatta kötü etki yapar» (C. 10, s. 356–357.)*

Lenin, komünist partisi örgütlerinin nasıl olması gerektiğini de şöyle belirtir: *«Her bölgede, her semtte, her fabrikada, her bölükte tek kişi gibi eylem gösterebilecek sağlam, sıkı örgütler olmalıdır. Bu örgütlerin tümünün daha üst örgütle, Merkez Komitesi'yle sıkı bağları olmalıdır. Ve bu bağlar, düşmanın koparamıyacağı kadar sağlam olmalıdır. Bu bağlar, düşmanın bizi gafil avlıyamaması için sürekli denenmiş, kontrol edilebilir olmalıdır.» (C. 31, s. 337–338.)*

«Legal basında illegal çalışmaya karşı çıkan ve mutlaka legal parti kurulmasını istiyenler bizim partimize, komünist partisine karşı bozgunculuk yapmaktadırlar ve böyleleri partimizin, hareketimizin uzlaşmaz düşmanlarıdırlar.» (C. 25, s. 368.)

Komünistler, gerici çevrelerin provokasyonlarına karşı olduğu gibi, sosyalist kılığına bürünerek Türkiye Komünist Partisi'ni arkadan hançerlemeye çalışanların provokasyonlarına karşı da ardıcıl bir savaş vermelidirler.

Gerici-faşist karması

«Milliyetçi Cephe» hükümeti çatıştırıldığında, TKP bunun her bakıma halk düşmanı, gerici-faşist karması bir hükümet olduğunu kamuoyuna duyurdu. Böylesi bir hükümeti alaşağı etmek, halkçı bir hükümetin işbaşına gelmesi için bütün devrimci, anti-emperyalist güçleri eylem birliğine çağırdı.

TKP bu tutumunu 2 Nisan 1975 günlemeli çağrısında açıkladı. O zamandan bu yana 10 ay geçti. Çağrıdaki görüşleri, yaşam doğruladı: «Yeni artaklık ... anti-komünizmi yoğunlaştırmayı, yabancı sermayeye kapıları daha geniş açmayı, NATO, SENTO, Ortak Pazar gibi emperyalizmin askersel, politik ve ekonomik örgütlerine daha da sıkı bağlanmayı başa alıyor. Bunun tek anlamı vardır: Sömürü, vurgun, pahalılık, işsizlik, halkın yoksullaşması daha da artacak, baskı, terör, anayasal, demokratik hakları çiğneme yöntemleri daha da yoğunlaşacak ...»

Bu halk düşmanı tutumlarını hükümet, önce gizlemeye çalıştı. Tutturamadı. Faşist komando baskınları geldi. Sonra iyice gemi azıya aldılar. Hükümet ille de sıkıyönetim istiyor. Başka türlü yürümez, diyor. Meclise, grev, gösteri, yürüyüş, toplantı özgürlüklerini kaldıran yasalar getiriyor. Uygulanan sinsi sıkıyönetim yöntemine-terörüne, orduyu da çekmek istiyor.

Subay eskisi faşist Türkeş komandolarına buyruk salıyor. Bizden olmayanları vurun, diyor. Vuruyorlar işçileri, öğrencileri, yurtsever gençleri.

Hükümette Erbakan kolu cumhuriyet düzenine düşmanlığını gizlemiyor. Dolara satılmış bunlar. Geçenlerde basında bir haber çıktı: Ürdün Şeriat Bakanı, Türkiye'de şeriatı geri getirmek isteyen güçlere bazı Arap devletleriyle, Suudi Arabistan'daki «Aramco»adlı Amerikan petrol tröstünün, milyonlarca dolar verdiğini söyledi.

Feyzioğluna gelince: daha sert gidilmeli. Memlekette «tek komünist kalmamalı».

Tek sözle, TKP'nin gerici-faşist karması bir hükümet olarak nitelediği, devrilmesini önerdiği Demirel kabinesinin halk düşmanlığı apaçık ortada duruyor. Gerici-faşist karması bu hükümet alaşağı edilmelidir. Halkımızın, ulusumuzun önünde böylesi tarihsel bir sorun duruyor. Bu savaşta elbirliğine yanaşmayan, ama kendilerine «sosyalist»diyen partiler kaçaktır.

Köylü gençlik sorunu

İlerici gençlik, bugün yine azılı gericilerin, faşist komando sürülerinin ağır saldırıları karşısındadır. Gençlik hareketleri sert baskılarla sindirilmek isteniyor. Halk düşmanı hükümet, işbirlikçi burjuvazi, bunalımdan çıkış yollarını faşizme tırmanmada arıyor.

Faşizm tehlikesinin arttığı böylesi koşullarda, ilerici gençlik hareketinin yığın tabanını genişletmek, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist bütün yığınsal çıkışlarını örgütlemek görevi, özel bir önem kazanıyor. Bu görev çerçevesinde üstesinden gelinmesi gereken bir konu da, köylü gençlerin örgütlenmesi, eğitilmesi sorunudur. Bu çözümlenemediği sürece ne geniş anlamda gençliğin birliği sağlanabilir, ne de işçi-köylü bağlaşıklığı sağlam bir temele oturtulabilir. Köylü gençliğin örgütlenmesi güç olduğu kadar zorunludur.

İşsizlik, köylü gençliğin en büyük derdidir. Bu yüzden her yıl 400 bin taze iş gücü iş pazarına akıyor. Köylü emekçi çocuklarına köyde iş yok, toprak yok, eğitim olanakları yok. Türkiye'de bugünkü düzen kendilerine bilinç götürülmesini engellemiştir. Köylü gençliği, gençliğin büyük kesimini oluşturuyor. Bu yığının politika alanına girmesi, dinamizme kavuşturulması, hele işçi sınıfından yana yerini alması işbirlikçi burjuvaziyi korkutuyor. Bunun için köylümüzün, bu arada köylü gençliğin uyutulmasına özel bir önem veriyor.

Bu alanda savaş en başta komünistlere düşüyor. İşçi ve öğrenci gençlik, özellikle işçi sınıfımızın yoğun bulunduğu ve örgütlü olduğu illerde bir hayli bilinçlenmiş, örgüt, dernek ve birlikler kurmuştur. Köylü gençliğin, özellikle kentlerde yeni iş gücü olan köylü gençliğin örgütlenmesine, bu gençlerin köyleriyle bağlarını sürdürmeye yardımcı olmak bütün gençlik örgütlerinin güçlenmesini sağlar. Bu işçi sınıfının öncülüğündeki anti-emperyalist, ulusal kurtuluş savaşımının gelişmesine yardım eder.

İlerici gençlik örgütlenmenin zorunluluğunu duymuş, önemini kavramıştır. Köylü gençliğini örgütleme eylemi bunun içine girer. Komünist, sosyalist, demokratik güçler, bütün yurtseverler bu davaya dört elle sarılmalıdırlar. Bu yöndeki eylemlerini bütün gençlik örgütlerini tek federasyon çatısı altında toplama çabalarıyle birleştirmelidirler.

Militanlardan

TKP'nin gelişmesi ve bu gelişmeyi engelleme çabaları

TKP, yurdu emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğundan kurtarmak, sosyalizm yolunu açacak ileri demokratik bir düzeni kurmak için sosyalist akımın, işçi sınıfının birliğini güçlendirmek, bütün anti-emperyalist, demokrasiden yana güçler arasında, iş ve eylem birliğinin şartlarını yaratma yolundan yürüyor.

TKP'nin artan etkinliği karşısında partiye yönelen saldırıların, provokasyonların son zamanlarda yoğunlaşması, en sinsi biçimler alması şaşırtıcı olmuyor.

Birkaç ay evvel «TKP-R» imzalı bildiriler dağıtarak ortaya çıkan ve komünist kadroları ve sempatizanları şaşırtma, yetişmekte olan kuşaklara tuzaklar kurma, TKP'yi arkadan vurma hedefini güden provokatörlerin kimlikleri bugün biliniyor.

Ayrıca şunu da belirtmek gerek: Bugün artık emperyalizmin hizmetinde karşı-devrimci bir akım olduğu iyice ortaya çıkan Maocular, bozguncu provokatör Mihri Belli gibiler pis ellerini partinin adına, dününe, savaş tarihine, onun kurucusu Mustafa Suphi yoldaşa uzatıyorlar. Maocular kendilerine TKP (ML) adını takıyor, dergilerinde, gazetelerinde, komünistleri, sosyalistleri, gerçek sendikacıları polise ihbar ediyor, en iğrenç yalanları kusuyorlar.

Partinin adını, tarihini, savaş birikimlerini korumak, bunlara uzanan elleri kırmak, devrimci bir görevdir.

Bu arada bazı yeni TİP'lilerin TKP'ne karşı sistemli biçimde yürüttüğü, işçi hareketini bölmeye, sosyalistleri birbirine düşürmeye ve komünistleri polise jurnallemeye yönelik kampanyayı da görmezlikten gelemeyiz.

Yeni TİP'in belirli yöneticileri arasında bulunan ve anti-komünizm batağına yuvarlanmış olanlar, diğer sapık akımlarla açıkça işbirliği içinde, komünist militanları tehdit etmekte, polise ihbar etmekte, MİT'e çağrılarda bulunmaktadırlar.

TKP somut koşullara göre, somut eylemler uygular. Bu, Marksçı-Leninci öğretinin gereğidir. Yoksa yeni TİP yöneticileri arasında yer alan bazı döneklere özel ve kişisel bir tutum sözkonusu değildir.

TKP, komünistler, saldırıya uğradığı zaman kendisini her savaş yöntemiyle savunmaktan geri durmamıştır, durmıyacaktır.

Boy hedefi işçi sınıfı

Kapitalist dünyada ekonomik ve politik bunalımlar birbirini kovalıyor. Gittikçe sıklaşan ve ağırlaşan bu bunalımlar Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde kendini daha da sert gösteriyor. Emperyalist tekeller, onların gerici hükümetleri daima ekonomik bunalımların yükünü emekçi yığınlara yüklemek, emekçi halkın elde kalan demokratik hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmak yolunu tutmuşlardır. Sömürü ve soygun düzenlerini sürdürmek için askersel baskı, terör yöntemlerine sarılıyorlar.

Türkiye'de yabancı tekellerin, Amerika'nın, NATO'nun kapıkulları vurguncu Demireller de aynı yolun yolcuları. Ancak onların bu kanlı tutumuna, toplumsal ilerlemenin belkemiği olan işçi sınıfı, geniş emekçi yığınlar, ilerici yurtsever güçler giriştikleri sürekli direnişleriyle gem vuruyor. Bu nedenle işbirlikçi burjuvazi işçi sınıfına, ilerici güçlere daha da saldırıyor. Tunç-Şide takımı, eli silâhlı faşist komandolar ve Maocu ajanlar işçi sınıfı ve ilerici güçlerin karşısında bozguna uğruyor.

Halkı yanıltmak için bu hükümet, bir yandan, «halk adına» sözediyor, öte yandan toplu sözleşmelere el koyuyor, grevleri yasaklıyor. Toplantı, yürüyüş özgürlüklerini kaldıran yasalar getiriyor. «Fiyat artışlarına neden olduğu» uydurmacasıyla ücretlerin dondurulmasını istiyor. Kamu kuruluşlarında çalışan yüzbinlerce işçiyi memur statüsüne alıyor. Sendikalar yasasını, işçi ödeneklerinin işyerinde kesilip sendikalara toplu yatırılması ve işyeri sözleşmesi sistemini patronların çıkarları yönünde değiştirmeye gidiyor. Bugüne kadar yapılan ve ezici çoğunluğunu DİSK'in kazandığı referandumun yasalaşmasını önlemeye çalışıyor.

Böylelikle işbirlikçi burjuvazi, gerici-faşist karması hükümet sendikal örgütlenme özgürlüğünü yok etmeyi, parasal kaynaklarını kurutmayı, işçi sınıfının savaş okulu olan devrimci sendikaların gelişmelerini önlemeyi ve sendikalar aracılığı ile geniş emekçi yığınların politik savaşa katılmasını engellemeyi amaçlıyor. Burjuvazinin böylesi bir saldırısına karşı savaş günün savaşıdır.

Halk düşmanlarının işbirliği

Demokratik kitle örgütlerinin üye sayısı her geçen gün yükseliyor. Yığınlar faşist tırmanışı engellemek, hiç olmazsa yavaşlatabilmek için burjuva demokrasisini burjuvaziye karşı savunuyorlar. Gerici, faşist karması hükümet kitle eylemlerini engellemek için elinden geleni ardına koymuyor. TÖB-DER'in düzenlediği «faşist baskıları, kıyımları ve hayat pahalılığını protesto mitingi»ni tehditlerle engelledi. İçişleri Bakanı Asiltürk miting arifesinde bunun yasal olmayan bir eylem olduğu fetvasını verdi. Milli Eğitim Müdürleri ise okullara gönderdikleri genelgelerle, okul aile birliği toplantılarını Cumartesi gününe alarak, tüm öğretmenlerin o gün okullarda bulunması gerektiğini, bulunmayan öğretmenler hakkında yasal işlem yapılacağını bildirdiler. Burjuvazi bir yandan da demokratik kitle örgütlerinin yaygınlaşmasını engellemeye çalışıyor. İlerici Kadınlar Derneği'nin, tüzüğünü onaylamıyarak yurt çapında şubeler açmasına engel olmaktadır. Oysa, derneğin kuruluşundan bu yana altı ayı aşkın bir süre geçti. Burjuva kadınlarının «derneklerini» devlet eliyle örgütleyen burjuvazinin, emekçilerin örgütlerine takındığı tavır gün gibi ortadadır.

Gençlik ve özellikle öğrenci gençlik, kendilerine çevrilen namluların tehdidi altında silâhlı bir mücadeleye çekilmek isteniyor. Öğrencilerin bugün içinde bulundukları durumu sadece sapık akımların etkisine bağlamak yanlış bir görüştür. Halk düşmanı hükümet, sindirdiğini sandığı üniversite gençliğinin nasıl etkili bir güç olduğunu iyi biliyor. Faşistin domuzu Türkeş'in «Ne yapıp yapın İTÜ'ni ele geçirin» yolundaki emri unutulmadı. Burjuvazi, ajan provokatörleri, bozguncusu ile gençlik hareketinin içine dalmıştır. Bunun en son örneğini Halil Pelitözü'nün cenaze töreninde gördük. İlk mermiyi öğrenci pozundaki bir polis ajanı sıktı. Elindeki sopa ile çevredeki evlerin, otomobillerin camlarını kıran yine bir provokatördü. Pardesüsünün altında sakladığı makinalı tabancasını yanındaki gence uzatıp «Ben bunun nasıl kullanılacağını bilmiyorum, al sen kullan istersen» diyen de bir polisti. Henüz çocuk yaştaki öğrencilerin elleri titryerek tuttukları tabancaları telâş içinde saklayacak yer aramaları, onların bu eyleme nasıl bulaştırıldıklarını göstermesi bakımından çarpıcı bir örnektir. Ancak bütün bunlardan da öğrenci hareketinin tüm günâhlarının polis oyunlarına bağlandığı sonucu çıkartılmamalıdır. Tek başına ne biri, ne de diğeri. Sapık akımlarla burjuvazinin plânları kol kola yürümektedir.

Küba emekçilerinin bayramı

1976 yılının ilk günlerinde sosyalist Küba emekçileri Batista diktatörlüğünün yıkılmasıyla sonuçlanan devrimin 17. yıldönümünü kutladılar. Bu tarihsel kutlama, Küba emekçilerinin öncü örgütü Komünist Partisi'nin 1. Kongresinin yapıldığı bir dönemde oldu. Bu yıldönümünün bir özelliği de budur. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin kopmaz bir parçası olan Küba Komünist Partisi'nin 1. Kongresinde, ülkenin sosyalizm kuruculuğunda ekonomik, politik, kültürel ve sosyal alanlardaki büyük başarıları dile getirildi. Küba emekçilerinin önünde duran ana ödevleri içeren yeni bir program kabul edildi. KKP'nin Marksist-Leninist ilkelere içtenlikle bağlı olduğunu belirten Birinci Sekreter Fidel Kastro yoldaş: *«Partimiz şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkelerle, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlıkları uğrunda savaşan halklarla dostluk ve kardeşlik ilişkilerini geliştirmeyi ana ödev bilmektedir»* dedi.

KKP'nin 1. Kongresi dünya demokratik kamuoyunda büyük bir ilgi uyandırdı. Bunun ana nedeni de bir adacıkta, böylesi küçük bir ülkenin Amerika gibi bir emperyalist devletin yanıbaşında sosyalist bir düzeni kurmasıdır. Amerikan ablukasını kırmasıdır. CIA'nın bütün sabotajlarını saldırılarını, Fidel Kastro'yu öldürme plânlarını, ekonomik ve politik ablukasını boşa çıkarmasıdır. Küba komünistleri, emekçileri bu ödevi Marksizm-Leninizm ilkelerine sımsıkı bağlı bir parti kurarak, gerçek bir enternasyonalizm ve yurtseverlikle gerçekleştirdiler. Küba komünistleri, Sovyetler Birliğinin ve öteki sosyalist ülkelerin kardeşçe, dostça yardımlarının, kapitalizmden sosyalizme geçişte, emperyalizmin bütün saldırılarına karşı koymada, başlıca koşullardan biri olduğunu zamanında gördüler.

Küba devrimi, proletarya enternasyonalizminin canlı bir örneğidir. Marksizm-Leninizmin kurtuluş bayrağı Amerikan karasının karşısına, Güney Amerika çevrenine çekilmiştir. Küba emekçilerinin mutluluğunu sağlıyan, insanın insan tarafından sömürülmesine son veren sosyalizm kuruluyor. Küba bayram ediyor.

«Çetin Savaş»

TKP yayınları, işçi sınıfına, ilerici devrimci güçlere, yurtsever gençliğe, komünistlere yeni bir yapıt daha kazandırdı. Kitap, TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın «Çetin Savaş» ve «TKP'nin 55 yılı» başlıklı konuşmalarından oluşuyor.

Çetin Savaş, özellikle genç komünistlere, tüm yurtseverlere: gerçek sosyalistlerin, komünistlerin Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndan önceki savaşımı; TKP'nin kuruluşu; TKP'nin kuruluşuna var gücüyle katılan Mustafa Suphi, Etem Nejat, Lütfü Necdet, Hilmioğlu Hakkı ve diğer yoldaşlarımızı burjuvazinin Karadeniz'de boğdurması olayını; komünistlerin Ulusal Kurtuluş Savaşlarında yığınlara yol gösteren katkısını; burjuvazinin-sapık akımların saldırılarına karşı TKP'nin 55 yıllık savaşımını ayrıntılarıyle öğrenmek olanağını veriyor.

Kapitalist ülkelerde

● İspanya'da metropoliten işçilerinin greviyle başlayan olaylardan sonra, enerji kolunda çalışan işçilerle, tarım ve taşıt işçileri de metro işçileriyle dayanışma yürüyüşüne katıldılar. Madrid, Barselona, Malaga gibi kentlerde direnişe geçen işçilere polisin saldırması üzerine birçok sendika dayanışma grevine geçti. Özellikle Gizli İşçi Komisyonları yöneticilerinden 19 sendikacının tutuklanması üzerine 16 Ocakta genel grev ilân edildi. Grev ve dayanışmalar bütün ülkeyi sardı. «İTT Elektrik», «Kraysler», «Standart» gibi büyük emperyalist tekellerin işletmelerinde çalışan işçiler işleri durdurdular. İspanyol işçileri ücretlerine zam yapılmasını, politik tutukluların serbest bırakılmasını, işsizliğe son verilmesini, fiyat artışlarının dondurulmasını istemektedirler.

Yüzbinlerce İspanyol işçisinin giriştiği direnişleri desteklemek için İtalya, Fransa gibi ülkelerde işçi sendikaları dayanışma eylemine geçtiler.

Başkent Madrid'te, sendikaların çağrısı üzerine bine yakın emekçi kadın: eşit işe, eşit ücret, eşit sosyal haklar, fiyat artışlarının durdurulması ve tutuklanan sendika yöneticilerinin serbest bırakılması isteğiyle bir yürüyüş düzenledi. Faşist düzenin polisi kadınların yürüyüşünü cop ve göz yaşartıcı bombalarla dağıttı.

İspanya Ekonomi Bakanlığınca yapılan bir açıklamaya göre, İspanya'da işsizlerin sayısı 600 binin üstündedir.

● İngiltere'de ve Galler Bölgesi'nde 7 bin öğretmen işsizdir.

Yapılan araştırmalara göre, 1976 yılının sonlarında İngiltere'de işsizlerin sayısı 2 milyonu bulacaktır. İngiltere'de metal endüstri kolunda çalışan 40 bin, «Rols Roys» uçak motorları fabrikasında çalışan 6 bin, Kraysler Otomobil Kumpanyasında ise 8 bin 300 işçinin işine son verilmiştir.

● Batı Almanya'da emekçiler, 1 Ocaktan sonra sağlık hizmetleri için % 5,8 ilâ 31,7 arasında daha fazla para ödeyeceklerdir. Ayrıca, kömür, kamu hizmetleri, taşıt ücretleri de % 7 oranında artırılmıştır.

Angola halkı utku yolunda

Uluslararası emperyalizmin Angola Halk Cumhuriyeti'ne karşı silâhlı saldırısı sürüyor. Büyük devlet şovenizmi politikası izliyen Mao kliği «FNLA» ve «Unita» adlı halk düşmanı örgütlerde yuvalanmış olan gericileri, kiralık katilleri CIA ile birlikte her bakımdan desteklemektedir. Emperyalist saldırıya açıkça katılmaktadır. Mao takımı böylece, ulusal kurtuluş hareketlerinin düşmanı olduklarını bir kez daha gösteriyorlar.

Angola'da savaş sertleşiyor. Angola halkı, anti-emperyalist MPLA hükümetinin yönetiminde, ülkesine dalan salgıncılara karşı çetin savaşlar veriyor. Tepeden tırnağa silâhlı düşman birliklerini ağır kayıplara uğratıyor.

Angola'ya karşı uluslararası emperyalizmin giriştiği saldırının amacı, halkçı MPLA hükümetini devirmektir. Yerine CIA ajanı Holden Roberto'nun başkanlığında işbirlikçi bir hükümet getirmektir. Böylece Angola'nın doğal zenginliklerini talan etme işini sürdürmektir. Angola Halk Cumhuriyeti'ne saldıran emperyalistler, bu ülkenin zengin petrol, bakır, demir, elmas, altın yataklarını ve kahve plantasyonlarını elden kaçırmak istemiyorlar. Onlar bunun için, MPLA hükümetine karşı Mao takımıyla birlikte halk düşmanlarını tutuyorlar. Ama nafile. MPLA-hükümet ordusu, düşmanları eze eze ilerliyor. Maocular kaçıyor.

Angola halkı ve MPLA hükümeti bu anti-emperyalist savaşto yalnız değildir. Yeryüzünün ilerici kamuoyu, onlardan yanadır. Sovyetler Birliği bütün sosyalist ülkeler, uyanan ve kurtuluş savaşlarına başlıyan halkların, bu arada Angola halkının en güvenilir dostu ve savunucusudurlar. Sovyetler Birliği, dünya sosyalist topluluğu devletleri, bunlardan sonra 40'ı aşkın ülke, Angola Halk Cumhuriyeti'ni tanımıştır.

Emperyalizme ve karşı-devrimcilere, Maoculara karşı Angola halkının-MPLA hükümetinin yürütmekte olduğu haklı savaşı Türkiye'de de desteklemek bütün ilerici güçlerin ödevidir.

Pahalılığa, sömürüye, evlâtlarının öldürülmesine karşı olan kadınlar! İşçi, köylü, memur, ev kadınları kanlı hükümetin devrilmesi için anti-faşist, anti-emperyalist cephede birleşelim! Cemile, Fatma, Naciye Yoldaşların izinden gidelim!

PARTİ YAŞAMI

Karillo'nun bazı görüşleri ve TKP'nin tutumu

İspanyol Komünist Partisi Genel Sekreteri Santiyago Karillo, İtalyan «La Stampa» dergisine verdiği ve «Le Monde» gazetesinde yayınlanan demecinde Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde komünistlerin parlamenter yollardan, sosyal demokratlar, sosyalistler ve katoliklerle birlikte hükümeti ele almalarının mümkün olduğunu söylüyor. Karillo'ya göre, bu takdirde Batı Avrupa'da bir «sosyalist» ülkeler birliğinin kurulması da mümkün olacaktır. İKP genel sekreteri ayrıca tarihsel bir kalıntı olarak enternasyonalizmin kaybolmaya mahkûm olduğunu da söylüyor.

Fransız Komünist Partisi merkez organı «L'Humanite» gazetesi aynı tarihli sayısında Karillo'nun bu fikirlerine karşı çıktı. FKP merkez organı, Avrupa'da yeni bir blokun kurulmasına karşı olduğunu belirttiği gibi enternasyonalizmin kaybolmayacağını, daha da güçlendirileceğini de belirtti.

TKP'nin görüşleri Marksizm-Leninizm ilkelerine dayanır. Proletaryanın enternasyonalist dayanışması, onun, emperyalizme, kapitalizme karşı başta gelen güç kaynaklarından biridir. Burjuvazi her zaman işçi sınıfının enternasyonalist dayanışmasını engellemek, kırmak politikasını uygulayagelmiştir. Emperyalist ülkeler aralarındaki bütün derin çelişkilere rağmen işçi hareketine karşı NATO, Ortak Pazar, SENTO gibi saldırı blokları kurmuşlardır. Ayrıca uluslararası tekeller de, kapitalizmin değişik ülkelerin proletaryasına karşı bir sömürü ve saldırı cephesinden başka bir şey değildir. Bu koşullarda işçi sınıfının uluslararası dayanışmasına, proletarya enternasyonalizmine karşı çıkmak, onu yok olmaya mahkûm göstermek, emperyalizme, uluslararası tekellere istiyerek veya istemiyerek yardımcı olmaktan başka bir anlam taşımaz.

Avrupa'nın birçok ülkelerinde, örneğin İskandinav ülkelerinde sosyal demokrat partiler 30–40 yıldan beri iktidardadırlar. Fakat bu ülkelerin hiç birinde kapitalizmden sosyalizme geçilmiş değildir. Aksine kapitalizme, gerek ülkenin, gerekse az gelişmiş memleketlerin işçi sınıfını, emekçilerini sömürmeye devam etmeleri için elverişli koşullar yaratılmıştır. Bundan başka bugüne kadar parlamenter yollardan burjuvazinin kuzu kuzu iktidarı işçi sınıfına bıraktığı, hegemonyadan çekildiği de görülmemiştir.

Karillo ve onun gibi düşünen bazı yöneticilerin, proletaryanın kazanımlarını elde tutacak ilkeleri inkâr etmeleri, proletarya diktatorasına sırt çevirmeleri burjuvazinin parlamenter sistemiyle bütünleşme eğilimlerinden ve burjuvazinin stratejisine alet olmalarından başka bir anlam taşımaz. Karillo ve onun gibi düşünenlerin, küçük burjuva sosyalistleriyle ortaklaşa kuracakları hükümetlerde bazı önemsiz bakanlıkları almaları onları, burjuvazinin bunalımlarını ve işlerini yönelten sosyal demokratların durumuna düşürecektir. Esas sorun hükümeti elde ettikten sonra, burjuvazinin egemenliğine son vermek, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının egemenliğini kurmaktır. Oysa, bu gibi bir gelişmeye bütün sosyal demokrat ve küçük burjuva sosyalistleri karşıdır. Bundan ötürü Karillo ve onun gibi düşünenlerin izlediği yol, yığınları aldatmaktan, işçi sınıfını iktidardan ve egemenlikten uzak tutmaktan başka bir sonuç vermiyor.

Devrimci taktik

TKP Türkiye işçi sınıfının bu evredeki politik taktiğini Lenince ilkelere oturtmuştur. Onu doğru saptamaktadır. Bu taktik artık işçi sınıfının ve bütün ilerici güçlerin bugün ne yapacaklarını, nasıl yapacaklarını açıklıkla gösteriyor. Eylem alanında bu taktik daha şimdiden en geniş çevreleri işbirlikçi burjuvaziye karşı birleşmeye yöneltiyor. Onların savaşkanlıklarını kamçılıyor. TKP'nin taktiği gerici-faşist karması hükümetin parlâmento içindeki ve dışındaki bütün ilerici, yurtsever güçlerin elbirliği ile alaşağı edilmesini amaçlıyor. Halktan yana, demokratik bir hükümet kurmaya yetenekli olduklarını saptıyor. Bu güçlerin eylem birliği salt parlâmenter sınırlar içinde oluşamaz. TKP'ne göre, böyle bir hükümete işçi sınıfı gerçek temsilcileriyle en geniş biçimde katılmalıdır.

Bu açık çağrı, toplumun en geniş kesimlerinde derin yankılar uyandırdı. DİSK peşpeşe yayınladığı bildirilerle, «Demirel Hükümetinin düşürülmesini, işçi sınıfının da katılmasıyla demokratik bir hükümetin kurulmasını» önerdi. İşçi sınıfının sendikal savaşımı hızla bu politik amaçla birleşmeye başladı. İşçi sınıfı toplumun uyanık kesimlerini, yurtsever gençliği, TÖB-DER'de toplanan öğretmenleri, teknik eleman-

(Devamı 8. sayfada)

TKP'nin yayın organları ve örgütlenme sorunu

TKP gücünü, işçi sınıfından ve işçi sınıfını örgütleyen militan kadrosundan alır. Bu militan kadro, hareketli, atılgan, cesur, devrimci uyanıklığa sahip olursa, parti de o derece güçlü olur. Partinin örgütlenme sorunu ile propaganda organlarının işlemesi sorunu birbirinden ayrı gibi görünse de, bunlar partide birbirinden ayrı kollara bağlanmış olsa da, propaganda organlarıyle partinin örgütlerini birbirinden ayırmaya olanak yoktur. Bunlar iyice içiçe geçmişlerdir. Partinin örgütleri propaganda organlarının gelişmesine yardım ettiği gibi, propaganda organlarının da örgütlenmeye yardımcı olduğu bir gerçektir.

Bazı yoldaşların propaganda organlarının şu veya bu kesimini eleştirdikleri, onların yetersizliklerini belirttikleri görülmektedir. Parti yönetimi bu eleştirileri içtenlik ve ciddiyetle ele almakta ve hataların tekrarlanmamasına çaba göstermektedir. Ama bazı yoldaşların propaganda organlarına ellerinden geleni vermeden, onları eleştirmesi de haklı bir tutum değildir.

Partinin merkez organı «Atılım»ı ve öteki sözlü, yazılı yayınlarını haber ve yazılarla bütün militan kadroların beslemesi bir zorunluktur. Fabrikalarda, işletmelerde, bürolarda, hükümet ve devlet organlarında, okullarda bulunan yoldaşların gördükleri, tanık oldukları somut olayları haber veya yazı şeklinde parti organlarına ulaştırmak için çaba harcamaları gerekir. Ancak bu sağlandığı zaman partinin yayın organları da, propaganda, ajitasyon ve ideolojik savaşımı daha da gelişebilir. Ancak böylece işçi sınıfını daha geniş ölçüde aydınlatmak, onun savaşımını yöneltmek olanağını elde edebilir. Ancak böylesi bir tutum, yığınları daha geniş ölçüde etkilemek, onları daha geniş ölçüde örgütlemek olanağını sağlar.

Ordunun ana yığını, erleri ve assubayları ile halktan, emekçi yığınlardan gelmedir. Ordu, memlekete dalan emperyalistlere karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır. (TKP'nin Eylem Programından)

PARTİ YAŞAMI

Sovyetler Birliği'nin yardımları ve devrim

Anti-Sovyetizm, anti-komünizmin en belirgin ve en tehlikeli biçimlerinden biridir. Emekçi yığınları sömürü düzeninde tutmak, işçi sınıfını parçalamak, anti-emperyalist, demokratik akımları amaçlarından şaşırtmak için emperyalizm ve büyük burjuvazinin sürekli olarak uyguladığı bir taktiktir. Emperyalizmin, kapitalizmin en yaman ideologları bütün sosyalist ülkelere karşı değişik biçimlerde bir kampanya yürütürler. Fakat emperyalizmin ideologları Sovyetler Birliği'ni vurmaya, yani anti-Sovyetizme özel bir önem verirler. Bu da Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci sürecinde temel dayanak olmak niteliğinden ileri gelir.

Kapitalizmin genel bunalımı süreci içinde emperyalizmin Türkiye halkıyla çelişkileri daha da derinleşti, sertleşti. Bu çelişki içinde, işbirlikçi burjuvazinin temsilcileri Sovyetler Birliği'nin öteden beri önerdiği yardımların bir kısmını kabul etmek zorunda kaldılar. Bu durumu bazı «sol»cular, Maocular, Troçkistler, küçük burjuva aydınları, «Sovyetlerin işbirlikçilere yardımı» gibi, «beynelmilel komünizm» tehdidini kullananların «komünistlerle anlaştığı» gibi büsbütün ters açılardan ele aldılar. Oysa, Sovyet yardımlarının devrimci niteliği şu noktolarda beliriyor:

– Sovyet yardımları, Amerikan ve öteki emperyalist ülkelerin kredileri gibi egemen güçleri ekonomik ve politik bakımlardan palazlandırmak amacını gütmüyor. Doğrudan doğruya devlete, halka yapılıyor. Politik şart koşmuyor. Ekonomik koşulları da elverişlidir. Fakat en önemlisi Sovyetler Birliği'nin ulusal ağır endüstrimizin kurulmasına yardımıdır. Türkiye'nin, halkımızın emperyalizme karşı savaşımında elde ettiği en güçlü silâhtır. Sovyetler Birliği'nin Türkiye'de kurduğu her fabrika, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini temelinden sarsıyor. Ulusal bağımsızlık ve egemenlik haklarımızın emperyalizmin elinden kurtarılması savaşımına destek oluyor. Ne varki, emperyalizmin bağlaşığı durumunda olan Maocular ve öteki sapık akımlara bağlı olanlar tam bu devrimci niteliğinden ötürüdür ki, Sovyet yardımlarını tersyüz ediyorlar, karşı çıkıyorlar. Amaçları anti-emperyalist mücadeleyi arkadan vurmaktır.

– Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yardımları, anti-komünizmin ve onun en tehlikeli biçimlerinden olan anti-Sovyetizmin geriletilmesi, burjuvazinin elinden işçi sınıfını parçalama olanaklarının alınması, anti-emperyalist savaşımı geliştirme yönünde demokratik güçlere elverişli koşullar yaratıyor.

İşçi sınıfının partisi olmak

Her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de, işçi sınıfının partisi olmak isteyenler, bu işe özenenler çoktur. İşçi sınıfı toplumsal gelişmenin başını çeken devrimci güç olduğundan Marksist-Leninist olmayan küçük burjuva sosyalistlerinden tutun, burjuva partilerine kadar işçi sınıfının dışında, hatta onun karşısında olan akımlar hep işçi sınıfının «partisi» görünmek çabasındadırlar. Küçük burjuvazinin ve burjuvazinin bu eğilimi sınıf savaşımının ayrılmaz bir parçasıdır.

Burjuvazinin işçi sınıfına karşı güttüğü başlıca strateji, sınıf savaşının yerine sınıf barışını koymak, işçi sınıfını kapitalist düzenle bütünleştirmektir. Küçük burjuva sosyalizmine, değişik burjuva akımlarına işçi sınıfının «partisi» olmaları için yeşil ışık tutmasının nedeni budur.

Bugün aşırı gerici, faşist, şeriatçı politikacılardan, emperyalizmin en yakın işbirlikçilerinden, büyük sermaye ve toprak beylerinin politik gücünü temsil edenlerden kurulu hükümet, işçi sınıfına, yurtsever gençliğe karşı uyguladığı kanlı terör koşullarında beş «sosyalist» partinin varlığına göz yumuyor. Bu partilerin her biri işçi sınıfının partisi olmak iddiasındadır. Hatta liberal burjuvazinin politik gücünü temsil eden CHP bile, kendisini «işçilerin partisi» olarak görmek istemektedir.

TİP Genel Başkanı, verdiği bir demeçte, partisinin işçi sınıfının tek örgütü olduğu iddiasını bir daha ileri sürdü. TİP yöneticilerinden bir kısmına yakınlığıyla tanınan «Yürüyüş» dergisi de yayınladığı uzun bir yazıda 141–142 gibi faşist maddelerin yürürlükte olduğu koşullarda bilimsel sosyalizme bağlı bir partinin kurulabileceğini yazdı. İşçi sınıfının uzun vadeli savaşımı sonunda 141.–142. maddelerin bir hayli lâçka olduğu doğrudur. Fakat faşist maddelerin uygulandığı bir ortamda içten bir sosyalist partinin uzun zaman gelişme olanaklarını bulamıyacağını. TİP yöneticileri yakın geçmişlerine bir göz atarak kolaylıkla anlıyabilirler. Kaldı ki, bu gibi bir iddiada bulunmak işçi sınıfının, emekçi yığınların, TKP'nin ve öteki bütün devrimci güçlerin bu faşist maddeleri kaldırmak, kanlı faşist yöntemlere son vermek için yürüttükleri savaşı arkadan vurmak anlamına gelir.

Öte yandan işçi sınıfının partisi olabilmek için bu sınıfın ideolojisini, devrimci teorisini, yani Marksizm-Leninizmi benimsemiş, partinin program ve tüzüğünün bu temellere oturtulmuş olması zorunluktur. Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik, politik, sosyal aşamanın bu ilkeler ışığında kıymetlendirilmesi ve devrimin sosyalizme açılan değişik aşamalarının da yine bu ilkelere göre gösterilmesi işçi sınıfını bu ilkelerle örgütlemeye yönelik bir tutumda olması gerekir. Burjuvazinin değişik kolları arasındaki çatışmaları bilimsel sosyalizme göre kıymetlendirmesi ve bazı genel amaçlar etrafında onlarla diyaloglar, bağlaşıklıklar kurmanın yollarını araması gerekir.

TİP program ve politikasında bu nitelikler yoktur.

Devrimci taktik

(7. sayfadan devam)

ları, Tabibler Birliğini, boroları, İktisatçılar Birliğini, diğer örgütlü güçleri aynı amaç çevresinde birleştiriyor. Böylesi bir birleşik gücün oluşmasıdır ki, ulusal burjuvazinin kaçınılmaz yalpalamasını bir ölçüde giderdi. CHP «hükümet yıkılmalıdır» çağrısını yaptı.

TKP bu açık, gerçekçi taktikle ortaya çıkmasaydı, işçi sınıfı gerçek sendikalar eliyle bu taktiğe sarılmazdı. İki yönlü likidatörlerin geveledikleri gibi, yığınlar hükümetin iç çelişkileri ile kendiliğinden çökmesini» beklerlerdi. Böyle bir şey, faşizar hükümetin çökmesi şöyle dursun, faşizme tırmanışı daha da hızlandırmaktan, halkı ve kadroları yılgınlığa sürüklemekten ve devrimcilik adına alanı her soydan maceracı sapık akıma bırakmaktan başka bir sonuç doğurmazdı.

TKP, çıkışlarıyla böylesi bir tehlikeyi önlemenin yollarını göstermiş ve gösteriyor. Bununla işçi sınıfını doğru devrimci yönde savaşa sürüyor, ulusal burjuvazinin ilerici kanadının kararsızlıktan sıyrılmasına yardım ediyor.